

ת"ד 5841/03/19 - מדינת ישראל נגד נסים כוכב

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 5841-03-19 מדינת ישראל נ' כוכב
בפני כבוד השופט, סגן הנשיא עופר נהרי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נסים כוכב

הנאשם

ע"י עו"ד אביתר גולני

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר בו נטען שכאשר נהג הוא במכונית בעיר בת-ים ברח' בן גוריון מכיוון צפון לדרום, במעגל תנועה, כאשר ביציאה ממעגל התנועה בכיוון נסיעת הנאשם מצוי מעבר חציה מוגבה העשוי מאבנים משתלבות ומופרד באמצעות אי תנועה, נהג הוא, עפ"י הטענה, בקלות ראש בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרך, בכך שלא האט בהתקרבו למעבר החציה, המשיך בנסיעה, לא הבחין מבעוד מועד בשני הולכי רגל שחצו במעבר החציה משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם, לא איפשר להולכי הרגל הללו לסיים את החציה במעבר החציה בבטחה וגרם לתאונה בכך שפגע באחד מהולכי הרגל בהיותו על מעבר החציה.

עוד נטען בכתב האישום שכתוצאה מהתאונה נחבל הולך הרגל חבלה של ממש בדמות שבר תלישה פטישון חיצוני שהצריך גיבוס.

בפרק הוראות החיקוק אשר בכתב האישום יוחסו בעקבות כך לנאשם בעבירות של אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חציה במעבר חציה בבטחה ונהיגה בקלות ראש שגרמה לחבלה של ממש.

הנאשם, באמצעות בא-כוחו, כפר במיוחס לו ופירט בכפירתו כי לשיטתו התאונה לא אירעה במעבר החציה וכן שהתאונה היתה בלתי נמנעת. כמו כן, טען הסניגור עת פירט את דבר הכפירה כי החבלה להולך הרגל לא אירעה כלל בתאונה זו (אך עם זאת ויתר הוא על חקירת הרופא).

לנוכח הכפירה התקיים דיון הוכחות.

מטעם התביעה העידו עדי התביעה הבאים:

בוחן התנועה המשטרתי מר רועי טולדנו (ע.ת. 1) אשר במסגרת עדותו הוגשו סקיצה (ת/1), תרשים (ת/2), תע"צ (ת/3) ומזכר (ת/4).

כמו כן, העידו הולכי הרגל המעורבים: א. פ. (ע.ת. 2) וק. פ. (ע.ת. 3).

בהסכמה הוגשו במסגרת פרשת התביעה גם הודעת הנאשם במשטרה (ת/5) וכן טופס הודעה על זכויות חשוד (ת/6).

מטעם ההגנה העיד הנאשם (ע.ה. 1).

סיכומי הצדדים נשמעו בעל פה.

לאחר שבחנתי את הראיות והתרשמתי באופן ישיר מהעדויות הגעתי לכלל מסקנה שהתביעה הוכיחה כנדרש את עובדות כתב האישום וכי דין הנאשם להרשעה בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

להלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

באשר לכיוון חציית הולכי הרגל אני נותן אמון בעדותם הברורה וההחלטית של שני הולכי הרגל (ע.ת. 2 וע.ת. 3) על כיוון הליכתם וכיוון חצייתם את הכביש היה משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם.

הולכי הרגל נחקרו ארוכות ע"י בא כוחו של הנאשם ולא רק שלא מצאתי שעדותם בעניין כיוון הליכתם וכיוון חצייתם נסתרה, אלא שלמעשה הפרוטוקול מלמד שהסינגור לא עימת בחקירה הנגדית את מי מהולכי הרגל עם הטענה של ההגנה על כי כיוון החציה היה כביכול הפוך דהיינו מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם.

הולכי הרגל תיארו באופן ברור כאמור את מטרת הליכתם, יעד הליכתם וכיוון הליכתם וחצייתם את הכביש.

מנגד, הנאשם שב ואמר הן בהודעתו במשטרה (ת/5) והן בעדותו בבית המשפט כי למעשה הוא לא ראה כלל בשום שלב את הולכי הרגל.

וכך נשאל והשיב הנאשם:

"ש. האם ראית את הולכי הרגל לפני התאונה?"

ת. לא. רק אחרי המכה. " (ת/5 שורות 15-16).

"ש. שאלו אותך במשטרה למה לא ראית את הולכי הרגל, אלא רק אחרי המכה, ואמרת לא יודע

לומר.

ת. גם היום אני לא יודע לומר". (עמ' 18 שורות 20-18 לפרוטוקול).

הנה כי כן, אל מול עדויות עקביות וברורות של הולכי הרגל אודות כיוון הליכתם וחצייתם מצויה עדות של הנאשם אשר לפיה הוא בכלל לא ראה את הולכי הרגל בצעידתם.

נשאלת השאלה מהיכן אם כך שואבת ההגנה את ההשערה יש לומר, שהולכי הרגל חצו דווקא בכיוון ההפוך (דהיינו מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם)?

ובכן, ההגנה שואבת השערה זו מתוך דברי הנאשם על כי לדעתו הוא הרגיש מכה ברכב בצד ימין של הרכב.

לציון כי הולך הרגל (ע.ת. 2) העיד שרכב הנאשם פגע בו בחזית הרכב, העיף אותו כמה מטרים. הולך הרגל (ע.ת. 3) העיד כי ע.ת. 2 עלה בשל הפגיעה על הרכב ואז הרכב נעצר וע.ת. 2 נפל על הכביש.

כאמור, אל מול עדויות הולכי הרגל אשר מהן עולה שבהחלט ראו הם את רכב הנאשם עוד ממרחק, ואז, בהתקרב הנאשם אליהם, החל הוא דווקא להאיץ לעברם, מצויה עדות הנאשם כנהג על כי הוא לא ראה כלל את הולכי הרגל בשום שלב ואך השערה היא בידו כי הם הגיעו מימין.

צר לי, אך עפ"י התרשמותי הישירה מעדויות שני הולכי הרגל והאופן שבו תיארו באופן ברור ומפורט את כיוון הליכתם, וכאשר מנגד עדות נהג שבכלל לא יכול להעיד ממראה עיניו מאיזה כיוון הולכי הרגל הגיעו, אני מאמץ את גרסת הולכי הרגל בדבר כיוון חצייתם - דהיינו שחצו הם - כמפורט בכתב האישום - מכיוון מזרח לכיוון מערב, משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם.

כאמור, הולכי הרגל גם לא עומתו בנושא זה בחקירה הנגדית שניהל הסניגור ולבטח שלא היה בחקירה הנגדית הנ"ל כדי לסתור נקודה זו של כיוון חצייתם.

אני קובע לפיכך כאמור כעובדה שהוכחה בתיק זה שכיוון חציית הולכי הרגל היתה משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם.

וכעת - מה משמעותה של חציית הולכי הרגל בכיוון זה?

ומה המשמעות שלאורך דרכם לא ראה אותם הנאשם כנהג בשום שלב וזאת למרות שמאותו קו ראה הם (הולכי הרגל) שניהם העידו כי ראו את רכב הנאשם וסברו שיתן להם זכות קדימה בחצייתם במעבר החציה ויעצור, אך תחת זאת הגביר הנאשם את המהירות ופגע.

המשמעות היא שהנאשם כשל בנהיגתו כשלון חרוץ שכן כברת הדרך שעשו הולכי הרגל מולו הינה כדלקמן : חצייה במעבר החציה הראשון ואח"כ עליה על אי התנועה ואח"כ ירידה מאי התנועה אשר במרכז הכביש וביצוע חציית מעבר החציה השני שבו , במהלך חצייתם, אירעה התאונה.

ובמילים אחרות (וראה לעניין זה את התרשים והסקיצה) הולכי הרגל צריכים היו להיראות ע"י הנאשם כברת דרך וזמן ממושכים אך הנאשם לא ראה אותם בשום שלב - ואף לא ראה אותם ממש מול עיניו, לא כיבד זכותם במעבר החציה, ופגע.

מחדלו של הנאשם כנהג בעניין זה מתעצם עת הוא עצמו מעיד (בסיפת ת/5) כי מזג האוויר היה נאה, הראות היתה טובה והיה אמנם חשוך אך היתה תאורת רחוב שפעלה .

יוצא אם כן שבראות טובה ובמעגל תנועה מואר לא רואה הנהג שני הולכי רגל חוצים העושים דרכם ממש מול עיניו בדרכו ואף מגביר מהירות ופוגע באחד מהם ומבלי להבחין בהם כלל בשום שלב כאמור.

ולנוכח טענת ההגנה על כי הפגיעה לא היתה על מעבר החציה אלא לשיטת הנאשם 5 עד 10 מטר אחרי מעבר החציה, ינותח ויפורט כדלקמן:

גם בעניין זה אני נותן אמון בגירסת הולכי הרגל אשר שבו וחזרו על כך שהם חצו במעבר החציה ולא אחריו.

הולכי הרגל עשו עלי רושם של מי שנותנים עדות ישירה וכנה ומבלי ליפות או לשנות.

הולכי הרגל גם ציינו באופן עקבי את יעד הליכתם ולא נשמעה מפי ההגנה כל טענה כי יעד זה איננו מתיישב עם מיקום החציה וכיוון החציה.

לא זו אף זו - שוב יש כאן, מול שתי עדויות אלה של הולכי הרגל , את עדותו של הנאשם אשר כאמור חוזר ומציין שכלל לא ראה את הולכי הרגל מכל כיוון שהוא וממילא לא ראה את מיקום חצייתם. הנאשם "מסתמך" אך על תחושה והשערה.

יתרה מכך, בעוד שהנאשם התקשה להסביר הכיצד, לדבריו, עצר הוא "בו במקום", "תיכף עצרתי", "ירדתי מהאוטו בו במקום", עת נשאל הכיצד הוא יודע שהפגיעה בהולכי הרגל היתה 5 עד 10 מטר אחרי מעבר החציה (ראה עמ' 18 לפרוטוקול), אך מנגד בהודעתו במשטרה ציין כי נעצר כ-20-30 מטר אחרי מעבר החציה (שורות 24,23 לת/5).

ובמילים אחרות:

אל מול עדויות ברורות והחלטיות של הולכי הרגל על כי חצייתם נעשתה במעבר החציה, יש עדות של נהג שראשית לא

ראה כלל בעיניו את דבר חצייתם מכיוון כלשהו ושנית יש בפיו, בכל הכבוד, רק השערות ומספרים סותרים.

צר לי, אך גם בנקודה זו של חציה במעבר החציה או שמא לאו, מסקנתי היא שחציית הולכי הרגל נעשתה במעבר החציה (ולא 5-10 מטר אחריו כעמדת הנאשם).

אגב, מעבר לצורך, גם ציינה התביעה בסיכומיה ובצדק ציינה, שממילא גם חציה בסמיכות כה רבה למעבר החציה אין פירושו פטור לנהג מלראות, מלהבחין, מלעצור ומלפגוע כעיוור בהולך רגל.

וכאן אני מגיע להיבטים אשר ההגנה בסיכומיה סברה שיש בהם כדי להביא לכלל זיכוי של הנאשם. כוונתי להיבטים של כך שמדובר ב"תיק הצמדה" ככינויו במשטרה ולחקירה המשטרית בכללותה וכן לכך שבועד ש.ע.ת. 2 אמר שחברו ע.ת. 3 היה מימינו וניסה למשוך אותו קדימה כדי להצילו, ללא הועיל, מפגיעת רכב הנאשם, העיד ע.ת. 3 שכאשר הבחין שרכב הנאשם החל להאיץ לעברו לקח הוא צעד קדימה וניסה לגרור את ע.ת. 2 כדי להצילו אך לא הצליח וכי ע.ת. 2 היה מימינו.

באשר ליכולת הולכי הרגל (שהיו קטינים אגב ביום האירוע בשנת 2018) לזכור בדיוק את דינמיקת מי היה מימין וקצת קדימה בעת מצוקה שכזו כאשר האחד מושך את האחר כדי להציל נפשו ונפשם בכלל, אזי אין לטעמי להלין עליהם אלא אף נהפוך הוא שכן ניכר בעיני שאי ההתאמה דווקא מעידה שלא תיאמו העדויות והעידו עדות כנה.

מיותר אגב גם לומר שמעבר חציה להולכי רגל איננו מקום שבו מתחרה נהג עם הולכי רגל על זכות הקדימה.

מצב כפי שאירע באירוע זה שבו הולכי רגל במעבר חציה נאלצים לנסות להציל נפשם מפגיעת רכב בהם הוא מצב בלתי מקובל לשון המעטה.

כאמור, התרשמותי הישירה מן העדויות של הולכי הרגל היתה שראוי ליתן בהן אמון. עדותם היתה רגועה, בלתי מתלהמת ונטולת סימני נקמנות חלילה.

הנאשם ניסה להעלות השערה שהולכי הרגל אולי "עשו לי תרגיל", "אולי מחפשים כסף", אלא שהוברר אח"כ מפיו של הנאשם עצמו כי הם לא ביקשו ממנו דבר לא אז וגם לא היום.

הנאשם העיד בביהמ"ש שרצה לתת להולכי הרגל "דמי שתיה כאילו שפגעתי בו" (עמ' 16 שורה 26 לפרוטוקול).

כלום הרגיש הנאשם אשם? יתכן.

מכל מקום, ע.ת. 3 העיד שלאחר הפגיעה הנאשם "יצא מהרכב אמר שהוא לא ראה אותנו וביקש סליחה" (עמ' 13 שורה 28 לפרוטוקול).

הנה כי כן, ניכר שבסמוך לאחר האירוע לא רק שהנאשם לא טען דבר באזני הולכי הרגל על חציה שלא במעבר חציה כביכול או על התנהגות בלתי נאותה אחרת כביכול מצד הולכי הרגל, אלא נהפוך הוא, ביקש הוא סליחה מהם ורצה לפצותם.

ובאשר לחקירת המשטרה, אכן זו לא היתה אופטימלית במובן זה שהיה זה "תיק הצמדה" אך יש לשים לב שהבוחן המשטרתי הסביר מדוע, וכן, יש לזכור שהשגות לגבי החקירה המשטרית באירוע תאונתי אין פירושו שאוטומטית יש להורות על זיכוי. כל אירוע וכל מקרה לגופו.

במקרה זה עסקינן במצב דברים שבו אין מחלוקת שנהג הרכב התקרב למעבר חציה ולהולכי הרגל מבלי שהוא מבחין בהם כאמור בשום שלב.

הרי כאמור, באותו קו ראייה כאמור שבו הם הבחינו בו ראוי היה שגם הוא יבחין בהם וזאת בפרט לנוכח התקרבו למעבר חציה להולכי רגל והערנות המתבקשת מנהג בנסיבות שכאלה.

מדובר באירוע במעבר חציה שבו על הנהג היה לפקוח עיניים ולהימנע מלדרוס.

מדובר באירוע שבו הנהג לא רק שלא האט או עצר אלא גם הגביר מהירות דווקא לקראת הולכי הרגל.

מדובר באירוע שבו הנהג נע למעשה כעיוור בעת ההתקרבות להולכי הרגל.

ובאשר לכפירה שנשמעה מפי סיגורו המלומד של הנאשם בישיבת ההקראה על כי החבלה של ממש בדמות שבר לא אירעה כביכול בתאונה הזו, הרי ניכר שעל טענה זו לא רק שלא חזר הסיגור בשום שלב במהלך המשפט או בסיכומיו אלא שגם לא שאל הוא על כך כל שאלה את הולכי הרגל (כפי שכאמור גם לא שאל הוא אותם שאלות על כיוון חצייתם).

לאחר כל אלה אין לי אלא להסיק שמדובר באירוע שבו הנאשם כנהג התקרב להולכי רגל החוצים במעבר חציה ובמקום לעצור דווקא הגביר מהירות לקראתם ופגע כעיוור באחד מהם.

הולכי הרגל ראו כאמור את רכב הנאשם עוד לפני כן ויש לומר שהדעת נותנת כאמור אם כך שבאותו קו ראייה הוא גם צריך היה לראות אותם ולו בשלב כלשהו טרם הפגיעה ולמנעה.

הולכי הרגל סברו שהנאשם יעצור ויכבד את זכות הקדימה שלהם במעבר החציה אך הנאשם דווקא הגביר לעברם מהירות ונע כאמור ללא תשומת לב ולמעשה נע כעיוור לעברם ופגע.

התנהלות שכזו מצד נהג מגבשת אכן עבירות של נהיגה בקלות ראש ואי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חציה בבטחה במעבר חציה.

לאור כל המפורט לעיל הנאשם מורשע לפיכך הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ז' שבט תשפ"ב, 9 ינואר 2022, במעמד הצדדים